

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/39/2023
Identifikačné číslo spisu:	6119291433
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6119291433.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu X. S., Q. XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s. r. o., Prešov, Duchnovičovo námestie 1, IČO: 50680552, proti žalovanej Všeobecná úverová banka, a.s., Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31320155, zastúpenej spoločnosťou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Bratislava, Kýčerského 5, IČO: 36857513, o zaplatenie 1.395,38 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 6Csp/54/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. júna 2022 sp. zn. 6CoCsp/19/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 16. februára 2022, č. k. 6Csp/54/2020-309 v spojení s opravným uznesením z 25. apríla 2022 č. k. 6Csp/54/2020-327 žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v prvej inštancii a odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II.).

1.1. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 5.000 eur, ktorý sa zaviazal uhrádzať v 118 mesačných splátkach vo výške 93,62 eura, z toho mesačná splátka poistného bola 7,40 eura. Ročná úroková sadzba bola dojedaná vo výške 15,90 % a RPMN vo výške 17,93 %. Celková čiastka splatná spotrebiteľom bola uvedená vo výške 10.173,04 eura a celkové náklady dlžníka 5.173,04 eura. Predmetom zmluvy o úvere bolo aj poistenie dojednané v sume 7,40 eura mesačne. Medzi stranami sporu tiež nebolo sporné, že úver bol poskytnutý vo výške 5.000 eur a doposiaľ boli uhradené splátky v celkovej 6.395,38 eura. Žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, keďže mal za to, že žalovaná žiadnym spôsobom neskúmala schopnosť žalobcu splácať spotrebiteľský úver, preto bola zmluva podľa neho neplatná. Z

obsahu žalovanou predložených listinných dôkazov (faktúry, výplatné pásky, SIPO) ako aj zo žiadosti o pôžičku jednoznačne vyplývalo, že žalovaná náležite posúdila s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobcu splácať spotrebiteľský úver. Ak by aj žalovaná túto schopnosť neskúmala, nemalo by to za následok neplatnosť zmluvy, ale „len“ stratu oprávnenia vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru odkazom na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Neskúmanie schopnosti splácať úver v súlade s ust. § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. by v žiadnom prípade nemohlo byť posúdené ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Práve naopak, bol by to žalobca, ktorý by konal v rozpore s dobrými mravmi, ak by si bol vedomý svojej (platobnej) neschopnosti splácať úver a zmluvu by podpísal.

1.2. Svoj nárok žalobca odôvodňoval tvrdením, že úver je bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v zmluve nebola uvedená správne celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keďže v nej nebol zahrnutý poplatok za poistenie, ktoré žalobca musel uzatvoriť, výška, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky a doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V súlade s konštantnou judikatúrou najvyšších súdnych autorít nebolo podľa súdu prvej inštancie potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Taktiež tvrdenie žalobcu o absencii doby trvania zmluvy a konečnej splatnosti úveru bolo neopodstatnené. Zo zmluvy jednoznačne vyplývala doba trvania zmluvy ako aj termín konečnej splatnosti úveru (18. 10. 2022). Ďalšie vytýkané vady zmluvy boli už odvolacím súdom vyhodnotené ako nedôvodné. Či bol alebo nebol žalobca povinný pristúpiť k poisteniu bolo nutné hodnotiť v kontexte okolností predzmluvnej fázy, vo vzťahu ku ktorej neponúkol žalobca súdu prvej inštancie žiaden vierohodný dôkaz. V zmysle záverov skoršieho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu žalobca nevyprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, či bol alebo nebol povinný pristúpiť k poisteniu. Preto poistenie k úveru bol súd prvej inštancie nútený vyhodnotiť ako dobrovoľné a nebolo možné náklady naň zahrnúť pod celkové náklady. Celkové náklady boli tak v zmluve uvedené správne. Súdom prvej inštancie neboli zistené a žalobcom ani tvrdené iné vady zmluvy, ktoré by mali za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalobca plnil na základe riadnej zmluvy a na strane žalovanej preto nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu. Keďže žalobca neuniesol dôkazné bremeno o ním tvrdených skutočnostiach, súd prvej inštancie bol nútený žalobu zamietnuť.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 29. júna 2022 sp. zn. 6CoCsp/19/2022 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením potvrdil (výrok I.) a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2.1. Odvolací súd poukázal na to, že dôkazné bremeno, že žalobca ako spotrebiteľ musel uzavrieť zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby (v danom prípade poistenia schopnosti splácať úver), aby získal predmetný spotrebiteľský úver, zaťažovalo žalobcu, pretože tento vyvodzoval z existencie tejto skutočnosti pre seba priaznivé právne dôsledky v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného spotrebiteľského úveru.

2.2. K argumentácii žalobcu odkazujúcej na výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) urobeným Súdnym dvorom EÚ v rozhodnutí č. C-449/2013 vo veci CA Consumer Finance SA / Ingrid Bakkaus a spol., odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že v danom rozhodnutí išlo o posúdenie otázky znášania dôkazného bremena ohľadom splnenia predzmluvných povinností veriteľa uvedených v ust. čl. 5 a 8 Smernice. V uvedenom prípade sa totiž veriteľ snažil prenášať dôkazné bremeno ohľadom splnenia svojich predzmluvných povinností na spotrebiteľa prostredníctvom toho, že spotrebiteľ potvrdil splnenie povinností veriteľa vyhlásením v štandardizovanej zmluve, pričom súdny dvor vyslovil záver, že ustanovenia Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že: - jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 Smernice zaťažuje spotrebiteľa, a - jednak bránia skutočnosti, aby sa súd z dôvodu štandardného ustanovenia musel domnievať, že spotrebiteľ uznal úplné a správne vykonanie veriteľom jeho predzmluvných povinností, pričom toto ustanovenie má za následok

aj prenesenie dôkazného bremena o vykonaní uvedených povinností, ktoré môže narušiť účinnosť práv priznaných Smernicou. V posudzovanej veci však bolo sporným skutkové tvrdenie žalobcu, že ako spotrebiteľ musel uzavrieť zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby (v danom prípade poistenia schopnosti splácať úver), aby získal predmetný spotrebiteľský úver, teda preto označený rozsudok Súdneho dvora EÚ nebol podľa odvolacieho súdu aplikovateľný v súdnej veci. V prejednávanom prípade bolo zo strany veriteľa tvrdené, že poistenie schopnosti splácať úver nebolo nutnou podmienkou pre poskytnutie spotrebiteľského úveru, čo podložil aj listinným dôkazom, a to tlačivom o štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere.

2.3. Ďalšou námietkou žalobcu bolo jeho tvrdenie, že dotknutá zmluva o spotrebiteľskom úvere, žiadosť o poskytnutie úveru a de facto akákoľvek zmluvná dokumentácia, ktorú strany medzi sebou uzatvorili, bola vopred pripravená žalovanou bez reálnej možnosti žalobcu vplývať na jej obsah, bola podľa odvolacieho súdu úplne irelevantným, pretože z tejto žalobcom tvrdenej skutočnosti nebolo možné akokoľvek vyvodzovať záver o podmienenosti získania spotrebiteľského úveru, resp. získania spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok.

2.4. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani ďalšiu námietku žalobcu, že nemohol a nemal ako preukazovať, že mohol uzavrieť zmluvu so žalovanou aj bez dojednaní poistenia, nemohol preukázať, niečo, čo nikdy neexistovalo, naopak v zmysle negatívnej dôkaznej teórie mal a mohla žalovaná preukázať, že ponúkla žalobcovi na výber aj zmluvu bez poistenia - de facto tak, ako to aj žalobca v žiadosti žiadal. Odvolací súd považoval túto argumentáciu žalobcu opätovne za účelovú v snahe preniesť dôkazné bremeno na žalovanú, ignorujúc už spomenutý listinný dôkaz produkovaný žalovanou, z ktorého vyplývala nepodmienenosť získania spotrebiteľského úveru uzavretím poistenia (štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere). Skutočnosť, že žalobca pôvodne dňa 18. 10. 2012 (deň pred uzavretím predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere) žiadal o poskytnutie úveru bez poistenia sama o sebe nebola spôsobilá preukázať spornú podmienenosť. Odvolací súd poukázal na to, že žalobca podľa dôkazu produkovaného žalovanou (informácia finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poisteniu) dňa 19. 10. 2012 požiadal o zabezpečenie splácania úveru z poistenia. Skutočnosť, že išlo opätovne o formulár, však nemôže potvrdiť tvrdenie žalobcu, že o poistenie nežiadal, keď z tejto listiny priamo takáto požiadavka žalobcu vyplývala. Podmienenosť nebolo možné vyvodiť ani z toho, že samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala v sebe alternatívu bez poistenia, pričom odvolací súd uviedol, že pri posudzovaní žalobcom tvrdenej povinnosti uzavrieť poistenie v spojitosti s úverovou zmluvou nebolo možné akceptovať jednoduché tvrdenie o tom, že zmluva neobsahovala možnosť voľby, keďže by to znamenalo absurdné vytváranie alternatív spôsobujúcich neprehľadnosť viacerých kontraktov. Či bol alebo nebol žalobca povinný pristúpiť k poisteniu bolo nutné hodnotiť v kontexte okolností predzmluvnej fázy.

2.5. Rovnako odvolací súd za nenáležitý z hľadiska ustálenia otázky dôkazného bremena považoval aj odkaz žalobcu na ust. § 53 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, keďže tieto ustanovenia obsahujú len definíciu individuálne dojednaných zmluvných podmienok ako jednej z dvoch podmienok za splnenia ktorých možno zmluvnú podmienku posúdiť ako neprijateľnú (§ 53 ods. 1 OZ) a právnu fikciu, že pokiaľ dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Zo skutočnosti, že žalobca nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvného dojednaní o poistení (podmienky poistenia), o ktoré podľa informácie finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poisteniu zo dňa 19. 10. 2012 požiadal, nemôže viesť k záveru o podmienenosti získania spotrebiteľského úveru uzavretím poistenia.

2.6. Pokiaľ žalobca v ďalšom spochybňoval skutkové závery súdu prvej inštancie tým, že tvrdil, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno, že by ako spotrebiteľ mal vôbec možnosť uzatvoriť s ním zmluvu o spotrebiteľskom úvere aj bez poistenia, odvolací súd poukázal na to, že už len z obsahu samotného formulára o štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere možnosť získania spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok pre žalobcu vyplývala. Na tomto závere nemenilo nič ani tvrdenie žalobcu, že daný formulár mu bol odovzdaný až po podpise zmluvy a že na tomto formulári nebol jeho podpis. Netvrdil však, že formulár, ktorý mu bol odovzdaný, bol iný ako ten, ktorý predložil v spore žalovaný.

2.7. Žalobca v ďalšom poukazoval na to, že RPMN bola vypočítaná z predpokladu, že výška mesačnej splátky spotrebiteľského úveru bola v sume 93,62 eura, z čoho vyplývalo, že samotná žalovaná považovala poistenie za podmienku na získanie spotrebiteľského úveru. Toto tvrdenie žalobcu bolo podľa

odvolacieho súdu nesprávne, čo bolo vyvrátené výpočtom RPMN. Žalobca tento výpočet nijako nespochybnil, pričom z predloženého výpočtu bolo zrejmé, že výška splátky ako jeden z predpokladov použitých pre výpočet RPMN bola v tomto výpočte kalkulovaná v sume 86,22 eura, t. j. v sume bez poistenia (výška splátky s poistením 93,62 eura - poisťné 7,40 eura = 86,22 eura). Bolo teda zrejmé, že do výpočtu RPMN nevstupovala splátka vo výške 93,62 eura.

2.8. Žalobca v odvolaní argumentoval aj tým, že žalovaná v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedla nesprávne, ako jeden z predpokladov pre výpočet RPMN výšku mesačnej anuitnej splátky v sume 93,62 eura, hoc správne mala uviesť sumu 86,22 eura, pokiaľ podmienkou pre poskytnutie spotrebiteľského úveru nebolo uzavretie poistenia, čo potom vo svojich dôsledkoch malo za následok, že daný spotrebiteľský úver sa považuje za poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov. Zákon č. 129/2010 Z. z. neobsahuje ustanovenie, ktoré by explicitne stanovovalo veriteľovi povinnosť spôsob a formu uvedenia ktoréhokoľvek predpokladu pre výpočet RPMN. V tomto kontexte odvolací súd považoval za potrebné poukázať aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci č. C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. / Klára Bíróová zo dňa 09. 11. 2016, v zmysle ktorého článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok a Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Vychádzajúc z uvedených záverov Súdneho dvora EÚ dospel odvolací súd k záveru, že uvedený nedostatok predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (rozumej nesprávne explicitne uvedená výška mesačnej anuitnej splátky v ust. čl. I bod 3 zmluvy v sume 93,62 eura) nemôže spôsobovať sankciu pre veriteľa v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. Z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo možné identifikovať jeden z predpokladov použitých pre výpočet RPMN, a to výšku anuitnej splátky bez poistenia v sume 86,22 eura. Nebolo možné tak dospieť k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala dotknutý predpoklad použitý pre výpočet RPMN. Nesprávne uvedenie predpokladu použitého pre výpočet RPMN v tomto prípade nebolo možné považovať za neuvedenie tohto predpokladu, a teda za neuvedenie náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. V danom prípade však zmluva o spotrebiteľskom úvere implicitne (nevýslovne) na inom mieste obsahovala údaj o správnej výške mesačnej anuitnej splátky ako jedného z predpokladov použitých pre výpočet RPMN. Súčasne bola v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená správne RPMN, pričom práve tento údaj bol pre spotrebiteľa zásadným pre posúdenie rozsahu jeho záväzku a (ne)výhodnosti daného spotrebiteľského úveru oproti iným finančným produktom ponúkaným tým istým veriteľom, resp. iným veriteľom.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolaťel žiadal, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok a žalobe žalobcu vyhovel, alternatívne napadnutý rozsudok zrušil a vec mu na ďalšie konanie. Žalobca si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces odôvodnil citáciou § 420 písm. f) CSP a odkazom na § 431 ods. 1 CSP.

3.2. Nesprávne právne posúdenie v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP vymedzil nasledovne:

A/ pri nesprávnom právnom posúdení dôkazného bremena pri získaní spotrebiteľského úveru. Mal za to, že dôkazné bremeno toho, či žalobca ako spotrebiteľ musel uzavrieť zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, nikdy nemôže zaťažovať spotrebiteľa, ale vždy zaťažuje dodávateľa (v prejednanom prípade žalovaného). Uvedené podložil nasledujúcimi argumentmi: 1) v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej Únie (C-449/13) platí, že ustanovenia smernice 2008/48/ES z 23. apríla 2008 sa majú vykladať tak, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinnosti upravených v článku 5 (predzmluvných povinností veriteľa) zaťažuje spotrebiteľa a bránia skutočnosti, aby sa súd musel domnievať, že spotrebiteľ uznal úplné a správne vykonanie veriteľom jeho predzmluvných povinností. 2) akákoľvek zmluvná dokumentácia, ktorú medzi sebou strany uzatvorili bola vopred pripravená žalovanou bez reálnej možnosti žalobcu vplývať na jej

obsah, 3) v zmysle negatívnej dôkaznej teórie platí, že žalobca nemohol preukazovať, že mohol uzavrieť zmluvu so žalovanou aj bez dojednania poistenia, 4) v zmysle § 53 ods. 2 a 3 OZ leží dôkazné bremeno toho, že poistenie bolo dojednané individuálne, len na žalovanej ako dodávateľovi. Dovolateľ sa nestotožnil s názorom odvolacieho súdu, že rozsudok SD EÚ vo veci C - 449/13 nebol aplikovateľný na prejednávany spor, nakoľko tento rozsudok zohľadnil výklad článku 5 (predzmluvné povinnosti veriteľa) a článku 8, ktoré dopadali na právne posúdenie prejednávaneho sporu. Zároveň poukázal na to, že skutočnosť, že žalobca nemohol vplývať na obsah formulárovej zmluvy (nebola osobitne prejavovaná jeho vôľa s poistením) preukazovalo skutočnosť, že poistenie bolo podmienkou na to, aby vôbec spotrebiteľský úver získal.

B/ pri riešení, že dokument - informácia finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poisteniu zo dňa 19. 10. 2012 preukazovala, že žalobca žiadal o zabezpečenie splácania úveru z poistenia. Dovolateľ zásadnú nesprávnosť videl najmä v tom, že žalovaná mala právnu povinnosť odovzdať žalobcovi uvedený dokument bez ohľadu na to, či poistenie bolo podmienkou na to, aby žalobca u žalovanej získal spotrebiteľský úver. Podľa žalobcu išlo o jednostranný právny úkon. Skutočnosť, že adresát (žalobca) podpíše prevzatie jednostranného právneho úkonu nemala podľa neho za následok, že tým adresát prejavuje vôľu s tým, že skutočnosti v uvedenom dokumente sú správne a korektné. Žalobca týmto dokumentom nepristúpil k poisteniu, išlo len o informačnú povinnosť žalovanej ako sprostredkovateľa podľa zákona o finančnom sprostredkovaní.

C/ pri riešení, že z obsahu samotného formulára o štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere vyplývala možnosť získania úveru za ponúkaných podmienok (bez poistenia), preto nebolo možné dospieť k záveru, že uzavretie poistenia bolo podmienkou na získanie spotrebiteľského úveru. Podľa žalobcu tento formulár bol vopred pripravený žalovanou a súd bol ex offio povinný ho podrobiť prieskumu aj z pohľadu toho, či tam uvedené skutočnosti zodpovedajú realite alebo nie. V tomto prípade išlo tiež len o jednostranný právny úkon, pričom skutočnosť, že žalobca podpísal tento úkon, nemala za následok, že žalobca tým prejavil vôľu, že skutočnosti tam uvedené sú správne a korektné.

D/ pri riešení (ne)súhlasu spotrebiteľa s poistením. Nesprávnosť podľa dovolateľa spočívala v tom, že ak mu ako spotrebiteľovi nebolo dané na výber, či súhlasí s poistením alebo nie (tento súhlas bol priamo v zmluve predformulovaný), pričom spotrebiteľ mohol zmluvu len ako celok prijať alebo odmietnuť, malo to za následok, že takto formulované poistenie bolo podmienkou na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok.

4. Žalovaná sa vo vyjadrení k dovolaniu nestotožnila s dovolacou argumentáciou žalobcu a žiadala, aby dovolací súd odmietol dovolanie žalobcu alternatívne zamietol ako nedôvodné a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho

konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

11. V danom prípade dovolateľ vyvodil prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Dovolateľ argumentoval výlučne tým, že citoval § 420 písm. f) CSP (bod 3.1.). Žalobcom uplatnený dovolací dôvod nie je bližšie vymedzený a konkretizovaný v dovolaní, v časti III. dovolania dovolateľ odôvodnil dovolací dôvod uplatnený pre riešenie právnych otázok podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a časť II. obsahuje zhrnutie doterajšieho priebehu konania. Z obsahu podaného dovolania podľa § 420 písm. f) CSP abscentuje akéhokoľvek bližšie vysvetlenie z čoho vyplýva vada zmätočnosti.

13. Dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP tak nie je vymedzené zákonom predpísaným spôsobom, kedy nie je odôvodnené v zmysle ustanovenia § 431 CSP. Z uvedeného potom vyplýva, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v zmysle ustanovenia § 431 CSP (pozri tiež 4Cdo/90/2022 a 7Cdo/120/2023).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

14. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania (aj) z § 421 ods. 1 písm. b) CSP (bod 3.2.).

15. V dovolaní, prípustnosť ktorého sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá v prvom rade formuláciu právnej otázky a zároveň, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil.

16. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP, musí ísť predovšetkým o otázku právnu. Jej riešenie sa bezprostredne odvíja od aplikácie (výkladu, interpretácie) noriem hmotného alebo procesného práva (napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, Civilných procesných kódexov a pod.). Nemôže ísť (len) o otázku skutkovú, teda takú, ktorá sa spravidla spája s tvrdeniami sporových strán a býva predmetom dokazovania.

17. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania v CSP (tu pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku, relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, pretože zákonodarca túto povinnosť (sformulovať právnu otázku a presvedčiť o jej významnosti) ukladá dovolateľovi.

18. Dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. novembra 2024 sp. zn. IV. ÚS 583/2024-27, ktorý uviedol, že ... „V tomto smere je potrebné uviesť, že aj keď súčasná judikatúra ústavného súdu uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov a stavia sa proti ich prehnanému formálnemu posudzovaniu zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“. Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky“. V opačnom prípade advokát vystaví svojho klienta možnosti odmietnutia dovolania podľa § 447 písm. f) CSP (I. ÚS 115/2020). Inými slovami, určité požiadavky na formuláciu dovolacích dôvodov musia byť splnené, inak by inštitút dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku stratil svoj zmysel, ktorým je zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov a odstraňovanie zásadných väd konania, pre ktoré je nutné zasiahnuť do právoplatných rozhodnutí“.

19. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní dovolania uplatňoval prílišný formalizmus. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia CSP vyžadujú istú mieru formálneho a obsahového vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Ak však dovolanie aj po zameraní sa dovolacieho súdu na jeho obsah (§ 124 CSP) zostáva naďalej nejednoznačné alebo nejasné v tom, že z neho nemožno s istotou usúdiť, ktorú právne významnú otázku mal dovolateľ na mysli, je potrebné mať na zreteli, že právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v ustanoveniach CSP nedáva žiadny priestor pre uplatnenie domnienok alebo dedukcií dovolacieho súdu alebo jeho dohadov o tom, ktorú z viacerých právnych otázok riešených prvoinštančným a odvolacím súdom mal dovolateľ (jeho advokát) na mysli pri formulovaní dovolania.

20. Dovolať ako prvé považuje za nesprávne bod 14. odôvodnenia odvolacieho rozsudku „dôkazné bremeno, že žalobca ako spotrebiteľ musel uzavrieť zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby (poistenia schopnosti splácať úver), aby získal predmetný spotrebiteľský úver [§ 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z.], zaťažovalo žalobcu, pretože tento vyvodzoval z existencie tejto skutočnosti pre seba priaznivé právne dôsledky v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného spotrebiteľského úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. pre nesprávne uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ako súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom [§ 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z.] a ročnej percentuálnej

miery nákladov [§ 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z.] v neprospech spotrebiteľa". Nesprávnosť uvedeného posúdenia podľa dovolateľa spočíva v tom, že dôkazné bremeno toho, či žalobca ako spotrebiteľ musel uzavrieť zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver nikdy nemôže zaťažovať spotrebiteľa, ale naopak vždy a výlučne zaťažuje dodávateľa. Dovolateľ sa argumentačne opiera: 1) v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej Únie (C-449/13) platí, že ustanovenia smernice 2008/48/ES z 23. apríla 2008 sa majú vykladať tak, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinnosti upravených v článku 5 (predzmluvných povinností veriteľa) zaťažuje spotrebiteľa a bránia skutočnosti, aby sa súd musel domnievať, že spotrebiteľ uznal úplné a správne vykonanie veriteľom jeho predzmluvných povinností. 2) akákoľvek zmluvná dokumentácia, ktorú medzi sebou strany uzatvorili bola vopred pripravená žalovanou bez reálnej možnosti žalobcu vplyvať na jej obsah, 3) v zmysle negatívnej dôkaznej teórie platí, že žalobca nemohol preukazovať, že mohol uzavrieť zmluvu so žalovanou aj bez dojednania poistenia, 4) v zmysle § 53 ods. 2 a 3 OZ leží dôkazné bremeno toho, že poistenie bolo dojednané individuálne, len na žalovanej ako dodávateľovi. Dovolateľ sa nestotožnil s názorom odvolacieho súdu, že rozsudok SD EÚ vo veci C - 449/13 nebol aplikovateľný na prejednávany spor, nakoľko tento rozsudok zohľadnil výklad článku 5 (predzmluvné povinnosti veriteľa) a článku 8, ktoré dopadali na právne posúdenie prejednávaneho sporu. Zároveň poukázal na to, že skutočnosť, že žalobca nemohol vplyvať na obsah formulárovej zmluvy (nebola osobitne prejavovaná jeho vôľou s poistením) preukazovalo skutočnosť, že poistenie bolo podmienkou na to, aby vôbec spotrebiteľský úver získal.

21. Rozhodnutie odvolacieho súdu je odôvodnené na už uvedenom závere, že dôkazné bremeno tvrdenia, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkov podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. zaťažovalo spotrebiteľa. Následne sa odvolací súd vyjadril k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ C-449/2013, ktoré posudzovalo otázku znášania dôkazného bremena ohľadom predzmluvných povinností veriteľa a konštatoval, že označený rozsudok nie je aplikovateľný na danú vec, pričom poukázal na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Odvolací súd akcentoval, že zo strany veriteľa bolo tvrdené, že poistenie schopnosti splácať úver nebolo nutnou podmienkou pre poskytnutie spotrebiteľského úveru, čo podložil aj listinným dôkazom, tlačivom o štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere (č. I. 52), z ktorého vyplýva, že na získanie predmetného spotrebiteľského úveru (za totožných podmienok uvedených následne v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere) alebo na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok sa nemuselo uzavrieť poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru a ani žiadna zmluva o doplnkovej službe. Odvolací súd ako irelevantné vyhodnotil tvrdenie žalobcu, že zmluva bola vopred pripravená žalovanou, bez možnosti vplyvať na jej obsah, keď z tejto skutočnosti nemožno vyvodzovať záver o podmienenosti získania úveru. Odvolací súd posúdil ako účelovú argumentáciu žalobcu, že nemohol a nemal ako preukázať, že mu nebola daná možnosť uzavrieť zmluvu aj bez poistenia a v zmysle negatívnej dôkaznej teórie mala a mohla žalovaná preukázať, že ponúkla žalobcovi zmluvu aj poistenia. V tejto súvislosti odvolací súd vytkol žalobcovi ignoranciu listinného dôkazu (štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere) produkovaného žalovanou, z ktorého vyplýva nepodmienenosť získania spotrebiteľského úveru uzavretím poistenia. Podmienenosť podľa odvolacieho súdu nevyplýva ani z toho, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala v sebe alternatívu bez poistenia. Ako nenáležitý vyhodnotil odvolací súd odkaz žalobcu na ustanovenie § 53 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, pretože zo skutočnosti, že žalobca nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvného dojednania o poistení, o ktoré podľa informácie finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poisteniu požiadal, nemôže viesť k záveru o podmienenosti získania spotrebiteľského úveru uzavretím poistenia. K ďalšej námietke tvrdenej podmienenosti získania spotrebiteľského úveru vyplývajúcej z bodu 8. zmluvy ako aj ostatného obsahu zmluvy (nebola vyjadrená možnosť súhlasu resp. nesúhlasu s poistením ako aj z uvedenia výšky splátky spolu s poistením) odvolací súd zotrval na argumentácii uvedenej v bode 18. svojho skoršieho zrušujúceho uznesenia. Nakoniec sa odvolací súd podrobne vyjadril k námietkam žalobcu vo vzťahu k RPMN a konštatoval, že spotrebiteľská zmluva obsahovala údaj o správnej výške mesačnej anuitnej splátky ako jedného z predpokladov pre jej výpočet a súčasne vyhodnotil správnosť uvedenia RPMN.

22. V zmysle čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov

súdu.

23. Dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť vo veci. Skutkové predpoklady právnej normy zakladajúcej nárok (právo, iný právny následok) preukazuje ten, kto sa nároku alebo iného právneho následku dovoľáva, a toho samozrejme ťažia aj nepriaznivé následky, že skutkové predpoklady tejto právnej normy zostanú neobjasnené (Lavický, P.: Důkazní břemeno v civilním řízení soudním. Praha: Leges, 2017, 165 s.) .

24. Zároveň v prípade spotrebiteľských sporov platí, že všeobecne uznávaný princíp „vigilantibus iura scriptae sunt“ ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa, vychádzajúc tak zo samotnej povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, v ktorých je neinformovanosť spotrebiteľov často zneužívaná v ich neprospech, keďže len malé percento spotrebiteľov dokáže vyhodnotiť nekalú povahu zmluvnej podmienky (m. m. I. ÚS 150/2018) .

25. Nemožno pochybovať o tom, že bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere, a tak majúca v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie, je špecifickým predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Zmluvný vzťah je v takomto prípade založený relevantným právnym titulom, na základe ktorého sú zmluvné strany povinné si navzájom plniť (aj keď zo strany spotrebiteľa v obmedzenom rozsahu, nekorešpondujúcom s ustanoveniami zmluvy o úrokoch, poplatkoch) (m. m. ÚS 43/2020).

26. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ v dovolaní (bod 20.) len vymedzil právne problémy, s riešením ktorých sa nestotožnil. Dovolateľ síce v dovolaní poukázal na právne názory odvolacieho súdu uvedené v bode 14. odôvodnenia rozsudku, avšak v dovolaní právne otázky, ktorými by sa mal dovolací súd zaoberať nevymedzil. V dovolaní vytkol nižším súdom nesprávnosť právneho posúdenia dôkazného bremena pri uplatňovaní právnych dôsledkov v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktoré odôvodňuje problematikou predzmluvnej informačnej procedúry, bez dôsledného rozlišovania dôsledkov vyplývajúcich z uvedených inštitútov. V okolnostiach žalobcovej veci bolo jeho povinnosťou preukázať, že žalovaná sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila. Povinnosť skutkových tvrdení platí aj pre spotrebiteľa. Povinnosť strany sporu preukázať svoje tvrdenia (z ktorých tá-ktorá strana odvodzuje svoje právo) nemôže byť prenesená na protistranu, pretože by to bolo v rozpore so základnými princípmi kontradiktórneho procesu, princípom zodpovednosti za unesenie dôkazného bremena a princípom formálnej pravdy uplatňovanej v sporovom konaní. V spotrebiteľskom spore platí povinnosť spotrebiteľa uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa tvrdenia, že žalovaná získala na jeho úkor bezdôvodne sa obohatila, keďže poskytla úver, ktorý je potrebné považovať za úver bezúročný a bez poplatkov. Na druhej strane preukázanie splnenia predzmluvných povinností je na dodávateľovi podľa rozsudku Súdneho dvora C-449/13 (bod 16. odvolacieho rozsudku). Dovolací súd dodáva, že nesplnenie informačných povinností je porušením odbornej starostlivosti definovanej v § 2 písm. u) zákona č. 250/2007 Z. z. ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a tým nekalou obchodnou praktikou, čo môže viesť k verejnoprávnym sankciám, ale aj k dôsledkom vyplývajúcim z § 3 ods. 5 citovaného zákona v podobe práva na primerané zadost'učinenie [pozri JUSKOVÁ, Monika - VOJČÍK, Peter: Uplatňovanie nárokov zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere.- In: Bulletin slovenskej advokácie. č. 9 (2020), s. 12-24].

26.1. Vzhľadom na konštatované súvislosti z obsahu dovolania v uvedenej časti vyplýva, že žalobca nenastolil, nevymedzil, neformuloval, nepomenoval právnu otázku zásadného významu, pričom uvedené vymedzenie nebolo možné ani vyabstrahovať z dovolania ako celku (postupujúc podľa § 124 ods. 1 CSP) bez toho, aby bola znevýhodnená procesná protistrana. Pokiaľ žalobca polemizoval s právnymi závermi odvolacieho súdu, spochybňoval správnosť jeho rozhodnutia, či kritizoval prístup odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci, uvedené námietky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP § 432 ods. 2 CSP. V tejto časti totiž žalobca neformuloval relevantnú právnu otázku.

27. Dovolateľ v dovolaní tiež namietal, že odvolací súd nesprávne posúdil: B/ dokument Informácia finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poisteniu z 19. októbra 2012 preukazuje, že žalobca požiadaval o zabezpečenie splácania úveru z poistenia a C/ z obsahu formulára o štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere vyplýva možnosť získania spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok (bez poistenia) D/ riešenie (ne)súhlasu spotrebiteľa s poistením.

28. Odvolací súd k dôkazu produkovanej žalovanou - informácia finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poisteniu z 19. 10. 2012 (č. l. 54) konštatoval, že preukazuje skutočnosť, že žalobca požiadaval o zabezpečenie splácania úveru z poistenia, pričom ani skutočnosť, že ide o formulár, nepotvrdzuje tvrdenie žalobcu, že poistenie nežiadal, pretože z tejto listiny takáto požiadavka žalobcu vyplýva. Podľa záverov odvolacieho súdu z listinného dôkazu - tlačivo o štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere (č. l. 52) vyplýva, že na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok sa nemuselo uzavrieť poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru.

29. Dovolateľ aj v tejto časti uviedol právne posúdenie odvolacieho súdu, s ktorým nesúhlasí. Dovolateľ riadne nenaformuloval a nepomenoval právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená. V podstate z formulácie namietaného právneho posúdenia uvedeného pod B/ až D/ (bod 3.2.) možno vyvodíť iba nesúhlas žalobcu so skutkovými a právnymi závermi súdov nižších inštancií a nesprávnym vyhodnotením skutkových okolností týkajúcich sa dokumentu Informácia finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poisteniu z 19. októbra 2012 a formuláru o štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere. Touto namietanou nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižších inštancií a na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Naopak odvolací súd je podľa § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno založiť na spochybňovaní skutkových záverov súdov nižších inštancií na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade teda neprichádzalo do úvahy.

29.1. Dovolací súd však nie je tretou inštanciou, a preto sa pred ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (m. m. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017, 9Cdo/8/2020, 9Cdo/216/2021).

30. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

31. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

32. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3

veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.